

7) Ἄμτβ. ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι που Θήρ. Κυδων. Σάμ.: *Εἶναι βολετό νὰ μὴ ἀνηγορέψη Θήρ.* Ἀνιγό-ριβγι κάμμιὰ φουρὰ σαδιῶ (πρὸς τὰ ἐδῶ) Σάμ.

Πβ. ἀγορεύω.

ἀναγορίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεγορίδα Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορὰ καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Παράπονον: Ἐχω ἀνεγορίδες.

ἀναγορίζω Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορεῖα.

Ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα: *Νὰ μὴ μοῦ τ' ἀναγορίζης οὕλη τὴν ὥρα πῶς μὲ ταῖζεις ἓνα φελλὶ ψωμί.* Συνών. ἀναγορεύω 2. Πβ. ἀναγογγύζω 1.

ἀναγορίκι τό, ἀμάρτ. ἀνεορίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγορὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Σκῶμμα, ψόγος, ὕβρις: *Ὡχ, ἀνεορίκι ποῦ τσῆ τό 'καμε!* Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα, ἀναγόρειο.

ἀναγόρειο τό, ΓΧατζιδ. MNE 2,66 ἀναγόρειον Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγορεύω. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοιούτων εἰς -ιο ὄν. ἐκ ρημάτων ιδ. ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν. Πβ. καὶ ἀναβάστιο.

Ἀναγορίκι, ὁ ιδ., ἔνθ' ἀν.: *Τί ἀναγόρειον σοῦ λένι κι θυμῶς;* Σκόπ. Πβ. ἀναγορά, ἀναγορεῖα.

ἀναγούλα ἡ, (I) κοιν. ἀναούλα Ἰθάκ. Κάρπ. Κύπρ. ἀνεγούλα Ἄνδρ. Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. Χίος ἀνεούλα Νάξ. (Φιλότ.) ἀνιγούλα Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) ἀνουγούλα Δαρδαν. ἀνηούρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀναβούλα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω ὑποχωρητικῶς.

Α) Κυριολ. 1) Διάθεσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία κοιν.: *Ἐχω - μ' ἐπιασε - μοῦ ὀρεται ἀναγούλα κοιν.* Ἐλύθη δ ἀφαλός του ἀπὸ τὴν ἀναβούλα Μάν. *Μὴν τρώης πολλὰ γλυκὰ τδαὶ σοῦ φέρουν ἀναούλαν Κύπρ.* || Παροιμ. φρ. *Ἀν σοῦ ὀρειτ' ἀναγούλα, βάλ' τὸ χέρι σου νὰ ξεράσης (πρὸς τοὺς μὴ στέργοντας τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα ὑφ' ἡμῶν) πολλαχ.* Ἀναγούλα θγὸ γλυκὰ (αἱ συχνάκις γινόμεναι διασκεδάσεις φέρουν κόρον ἢ ἀηδίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. ἀναγουλιά 1, ἀναγούλιασμα 1, ἀναγουλιατάδα, ἀναγουλιατός 1, ἀναγούλισμα, ἀνακάτεψι, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, ἀνακατωσιά, ἀνακατωσούρα.

2) Ἡ ἀνάδοσις ἀπερροφημένου ὕδατος, ἐπὶ ἐδάφους Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Β) Μεταφ. 1) Πρᾶξις ἢ λόγος (προκαλῶν ἀηδίαν Ζάκ. Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἴγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Λές ἀναγοῦλες, καημένε!* Ἦπ. Κεφαλλ. *Ἀφησε τοῖς ἀναγοῦλες!* Ζάκ. Συνών. ἀναγουλιά 2, ἀναγούλιασμα 2.

2) Τὸ πρᾶγμα τὸ προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ζάκ. Ἦπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Αὐτὸς εἶναι μιὰ ἀναγούλα Ζάκ.* Συνών. ἀναγουλιά 2 β.

3) Φιλονικία, ἔρις Λεξ. Πρω.: Φρ. *Θά 'χουμε ἀναγοῦλες!* (ἀπειλητικῶς). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακατεψιά, ἀνακατωμός, ἀνακάτωσι, καβγάς, μάλωμα, φασαρία. 4) Ἡδονικὴ συγκίνησις, ταραχὴ ἐπὶ τῇ θέᾳ ὥραίας γυναικὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοὺν ἐπιασ' ἀναγούλα ἄμα τ'ν εἶδι.*

ἀναγούλα ἡ, (II) ἀμάρτ. ἀναούλα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γούλα.

Πλατεῖα ταινία ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος, διὰ τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ πρεσβύτεραι περιβάλλουσαι

ἀναδέουν τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα συνδέονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς: *Ἐχά'τσα τῇ νύφει ἓναν ἀναγούλαν.*

ἀναγουλεύομαι ἀμάρτ. ἀναγουλεύομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀναγουλεύομαι Καλαβρ. (Καρδ.) ἡγουλεύομαι Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (I).

1) Ἐχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ Καλαβρ. (Καρδ.) Μακεδ. (Καστορ.): *Ἀναγουλεύ'κι ἡ καρδιά μ' Καστορ.* Συνών. ἀναγουλιάζω 3, ἀναγουλιάζω 1, ἀνακατεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώρομαι (ιδ. ἀνακατώρω). 2) Πάσχω ἱλιγγον, ἱλιγγιῶ, ζαλίζομαι Θράκ.: Ἄσμ.

Σταμάτα νιγουλεύ'κι ἱκεῖ ποῦ φουκαλοῦσι, τοὺν κιφαλάχ' τὴν ἔσφαξι, καρδίτσα τ'ς φαριμακῶθ'κι.

Συνών. ἀναγούλιαζω 5.

ἀναγουλιά ἡ, ἀναγουλία Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) ἀναγουλιά σύνθηθ. ἀναγ'λιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγούλια Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σιάτ. Σισάν. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Λαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (I). Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ εἰς -ιά.

1) Ἡ πρὸς ἐμετόν διάθεσις, ναυτία ἔνθ' ἀν.: *Μοῦ ὀρεται ἀναγουλιά σύνθηθ.* Ἐφαγα κάμπόσου γουρ'νουκρίατον κ' ἔχου ἀναγ'λιά Αἰτωλ. *Τὰ λόγια σου μοῦ φέρουν ἀναγούλιες Ἀρκαδ.* Συνών. ιδ. ἐν ἀναγούλα (I) **A 1.** 2) Μεταφ. πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν ἀηδίαν Ἦπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. βδελυρία): *Αὐτὰ ποῦ λές εἶναι ἀναγούλιες Ζαγόρ.* Ἀφ'ο' τ'ς ἀναγ'λιές τῶρα! Αἰτωλ. Συνών. ἀναγούλα (I) **B 1,** ἀναγούλιασμα 2. **β)** Πρᾶγμα προκαλοῦν ἀηδίαν, βδέλυγμα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου Ἦπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τί ἀναγούλια ποῦ ν' αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους!* Ζαγόρ. Συνών. ἀναγούλα (I) **B 2.**

ἀναγουλιάζω κοιν. ἀναγουλιάζου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τσακων. ἀναουλιάζω Ἰθάκ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀνεγουλιάζω Ἄνδρ. Α. Κρήτ. Σῦρ. ἀνεγουριάζω Νάξ. (Φιλότ.) ἀνεουλιάζω Νάξ. (Φιλότ.) Νίσυρ. ἀνεουριάζω Θήρ. ἀνιγουλιάζον Σάμ. ἀνιγ'λιάζον Ἦπ. (Τζουμέρκ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀνηγουριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Φιλότ.) ἀνουγουλιάζω Δαρδαν. ἀνουγ'λιάζου Θράκ. (Μάδυτ.) ἀναβουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναβολιάζου Τσακων. ἀναγουλιῶ Κρήτ. ἀναγουλιάου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀναγ'λιάου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγουλιῶ Κίμωλ. Α. Κρήτ. Σέριφ. ἀνιγ'λιῶ Σάμ. ἡγουλιάζω Σύμ. ἡγουλγκιάζω Ρόδ. ἡγουλιάζω Α. Ρουμ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἡγουλιῶ Χάλκ. ἡγουλιζιῶ Ρόδ. ἡουλιῶ Σύμ. Μέσ. ἀναουλιάζομαι Μεγίστ. ἀναουλιάζομαι Κύπρ. ἀναουλιάζομαι Καππ. (Σίλ.) ἀνεγουλιάζ-ζομαι Χίος ἀναγουλειοῦμαι Λεξ. Δημητρ. ἀναουλειοῦμαι Κύπρ. ἀναγουλειοῦμον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθέσ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γουλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ τύπ. ἀναγουλιῶ καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μηρυκῶμαι, ἀναμασῶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κίμωλ. Σῦρ.: *Ἀνεγουλιάζει ἡ γελάδα Σῦρ.* Καὶ μετ' ἀντικ. *Τὸ πρόβατο τὸν ἀνεγουλιῶ τὸν καρπὸ Κίμωλ.* Συνών. ἀναχαράζω.

2) Αἰσθάνομαι ἐρυγᾶς, ἐρεῦγομαι Μακεδ. (Καταφύγ.)

3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι διάθεσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ κοιν. καὶ Τσακων.: *Ἀρχισα ν' ἀναγουλιάζω.* Ἐφαγα πολλὰ γλυκὰ - ἤπια πολὺ κρασί κι ὅλο ἀναγουλιάζω κοιν. *Ἐναούλισα κ' ἤρτε με νὰ ξεράσω Σύμ.* Μὲ κάνεις κι ἀναου-

λίαν με τοῖς σαχλαμάρες σου Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)
Σήμερα οὐλ-λον τῷ ἀναουλιεῖν Κύπρ. || Παροιμ. φρ.
"Οὐσιος ἀναγουλιάζει ἄς ξεράσῃ (εἰρων. πρὸς δυσσαρεστού-
μενον) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 205,404 || Ἄσμ.

Πάρε, γέρω, ἀποκοδά μου, | ἀναούλιασε ἡ καρδιά μου
Πάρε. Συνών. ἀναγουλεύομαι 1, ἀναγουλίζω 1, ἀνα-
κατεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω), ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνα-
κατώνω). β) Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ
αἰσθάνθῃ διάθεσιν πρὸς ἐμετὸν Κέρκ. Μακεδ. (Σισάν.):
Αὐτὸ τοῦ φαεῖ μ' ἀνιγούλιασι Σισάν. Αὐτὰ ποῦ μοῦ λές
μ' ἀναγουλιάζουνε (μεταφ. ἐπὶ λόγων προξενούντων ἀηδία)
Κέρκ. Καὶ ἀπροσ. μ' ἀναγουλιάζει = μοὶ ἐπέρχεται διά-
θεσις πρὸς ἐμετὸν Ἰθάκ. Κεφαλλ.: Μ' ἀναουλιάζει καὶ θὰ
ρενιόρω νὰ δὰ βγάλω οὐλα Ἰθάκ. Συνών. ἀνακατεύω,
ἀνακατώνω. 4) Κάμνω ἐμετόν, ἐμῶ Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν.)
Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. ἀνακερώνω, ξερνῶ. β)
Μεταφ. ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Μα-
κεδ. (Καταφύγ.): Τὸν ἀναούλιασεν ἡ καρδιά μου Ἡπ.
Τὸν ἀναούλιασιν ἡ ψ'χή μ' Καταφύγ. 5) Ἰλιγγιῶ, ζαλί-
ζομαι Θήρ.: Ἀνεούριασα ἀπ' αὐτὸ ποῦ μοῦ λές. Συνών.
ἀναγουλεύομαι 2. 6) Γίνομαι τρικυμιώδης, ἀνατα-
ράσσομαι, ἐπὶ θαλάσσης Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.): Ἄσμ.

Ἀκόμα δὲν ἀλλάγαραν πέντ' ἔξι μίλια τόπο,
νεγούλιασεν ἡ θάλασσα, φύσηξ' ἡ τραμουντάνα.

7) Ἀναδίδω τὸ ἀπερροφημένον ὕδωρ καὶ γίνομαι
λασπώδης, ἐπὶ ἐδάφους ἢ καὶ ἐπὶ πηλοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Φιλότ.) Σέριφ. κ. ἀ.: Εὐτὸ τὸ χτήμα ἀνηγουριάζει
Φιλότ. Ἀνηγουριάζει τὸ ποτιστικὸ Ἀπύρανθ. Ἀνεγουλιᾶ
ἡ λάσπη Σέριφ.

ἀναγουλιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναγ'λιάρ'κους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀναγουλιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀναγου-
λιάρεις.

Ὁ προκαλῶν τὸν ἐμετόν: Πίττα ἀναγ'λιάρ'κ' ἦταν
τούτη. Μόφκειαισις ἕναν καφὲ ἀναγ'λιάρ'κου!

ἀναγουλιάρης ὁ, ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναουλιάρης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ιάρεις.

Λαίμαργος: Γνωμ. Τὸν μαθημένον ἀναουλιάρην μὲν τὸν
κρατῆς (μὴ θεωρῆς τὸν καλομαθημένον ὡς λαίμαργον).
Συνών. λείξης, λιχοῦδης.

ἀναγούλιασμα τό, σύννηθ. ἀναούλιασμα Μεγίστ.
ἀναγούλασμα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀναούλιασμα Κύπρ.
ἀνεγούλιασμα Α.Κρήτ. ἡναούλιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἡ πρὸς ἐμετόν διάθεσις, ναυτία σύννηθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.): "Ὡσαμε ν' ἀκούσῃ τῇ μυρωδιᾷ ἐκίνησε
τ' ἀνεγούλιασμα (ἐκίνησε = ἤρχισε) Α.Κρήτ. Αὐτὸ τοῦ φαεῖ
εἶναι γι' ἀναγούλιασμα Μακεδ. Εἶδα τὸ φαεῖν κ', ἐπᾶσε με
τ' ἀναγούλασμα Τραπ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι)
Α 1. 2) Πρᾶξις ἢ λόγος προκαλῶν ἀηδία Κύπρ. κ. ἀ.:
Εἶντ' ἀναουλιᾶσματα ἐν' τοῦτα ποῦ κάμνεις; Συνών. ἀνα-
γούλα (Ι) Β 1, ἀναγουλιά 2, ἀναγουλιάτος 2.

ἀναγουλιαστικός ἐπίθ. Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀναγουλιαστός < ἀναγου-
λιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ προκαλῶν τάσιν πρὸς ἐμετόν ἐνθ' ἀν.: Ἀναγουλια-
στικά εἶναι τ' ἀστεῖα σου! Λεξ. Πρω. Πβ. ἀναγουλι-
μένο ἐν λ. ἀναγουλίζω 2.

ἀναγουλιατάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναγ'λιατάδα Δαρδαν.
ἀνουγλιατάδα Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγουλιάτος.

Ἀναγούλιασμα 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Σήμερα ἔχω
ἀναγ'λιατάδα Δαρδαν.

ἀναγουλιάτος ὁ, ἀμάρτ. ἀναουλιάτος Κύπρ. ἡναουλ-
γιατός Ρόδ. ἀναγουλιάτὸ τό, Κεφαλλ. ἀνεγουλιάτὸ Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλιάζω.

1) Ἀναγούλιασμα 1, ὁ ιδ., Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.:
Ἐχω ἀναουλιάτον, ἐν-νὰ ξεράσω! (ἐν-νὰ = θὰ) Κύπρ.

2) Ἀναγούλιασμα 2, ὁ ιδ., Κεφαλλ.: Μὴ μᾶς λές
ἀναγουλιάτά!

ἀναγουλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ.) Μέσ. ἀναγουλίζομαι Καππ.
(Φερτ.) ἀναγουλίζ-ζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀνα-
γουλιμένο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγούλα (Ι).

1) Ἐχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ ἐνθ' ἀν.: Ἐπεν
πολλὰ κρασί τῷ ἀναγουλίζ' νὰ ξεράῃ Ὀφ. Συνών. ἀναγου-
λεύομαι 1, ἀναγουλιάζω 3, ἀνακατεύομαι (ιδ. ἀνα-
κατεύω), ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω). 2) Ἡ
μετοχ. ἀναγουλιμένο = ὁ προξενῶν ἀηδία καὶ μεταφ. ἀπο-
τρόπαιος Καλαβρ. (Μπόβ.): Τοῦτο εἶναι ἕνα πρᾶμα ἀναγον-
λιμένο. Πβ. ἀναγουλιαστικός.

ἀναγούλισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.) ἀναγούλι-
σμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) ἀναγούλιγμαν
Πόντ. (Κερασ.) ἀναγούλημαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγουλίζω.

Ἡ πρὸς ἐμετόν τάσις, ναυτία ἐνθ' ἀν.: Εἶδα τὸ φαεῖν
κ' ἐπᾶσε με τ' ἀναγούλισμαν Τραπ. Ἐπιασεν ἄτον ἕναν ἀνα-
γούλημαν καὶ κ' ἐπορεῖ νὰ καλατζεύ' (καὶ δὲν δύναται νὰ
ὀμιλῇ) Κοτύωρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

***ἀναγουργουρένω**, ἀναγουργουλένω Πελοπν. (Λα-
κων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γουργουρένω.

Σχηματίζω πομφόλυγας, ἐπὶ ὕδατος: Ἀναγουργουλένει
τὸ νερό.

ἀναγραίνω Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γραίνω.

Ξαίνω, ἐπὶ μαλλίων ἢ βάμβακος ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀναγραμένο τὸ μαλλί, ξεστό, ἀπαλὸ τὸ στρώμα

(ἢ καλὴ ἀνατροφή καθιστᾷ εὐαγῶγους τοὺς ἀνθρώπους)
Λεξ. Δημητρ. Συνών. γραίνω.

ἀναγριαλλοῦ ἡ, Χίος

Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀγριαλλοῦ,
ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γελλοῦ. Ἰδ. ΝΠο-
λίτ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 25.

Τὸ γυναικόμορφον φάντασμα νεράιδα (ὡς προξενοῦν
φόβον). Πβ. γελλοῦ.

ἀναγριεύω Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Δημητρ.
ἀνεγριεύω Σύρ. Τήν. Χίος ἀνεγριεύω Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγριεύω.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἐξαγριεῖν Κέρκ. —Λεξ. Δημητρ.:
Ἀναγρίειρα ἀπὸ τοῖς βρισμέσ του καὶ τὸν χτύπησα Λεξ. Δη-
μητρ. Ἐνας ἀνθρώπος μὲ φρύδα ἀναγριεμένα Κέρκ. 2)
Μέσ. τρομάζω, ταρασσομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) —Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἐκεῖ 'ς τὸ κρεβάτι μας κοδὰ ἦτον ἔχτε μὲ ῥωα-
λήθρα κ' εἶδα τηνε κ' ἐνεγριεύτηκα (ῥωγαλήθρα = ἀράχνη
δηλητηριώδης) Νάξ. Εἶδα ἕνα ἥσκιο κ' ἀναγριεύτηκα
Λεξ. Δημητρ.

